

Μιας βδομάδας λέξεις

Το Σάββατο 11 Ιουλίου έφυγε από την ζωή ο Lindsay Graham, ένα από τα πιο πολεμοχαρή γεράκια της αμερικανικής πολιτικής ζωής. Μεταξύ άλλων είχε δηλώσει ότι οι ΗΠΑ θα αφανίσουν το Ιράν αν αυτό αμφισβητήσει τον έλεγχο του Ορμούζ από τις ΗΠΑ, ενώ στο απόγειο της γενοκτονικής επίθεσης του Ισραήλ στη Γάζα είχε αιτιολογήσει την ανθρωποσφαγή που διαπράττει ο πιο στενός του σύμμαχος ως τμήμα ενός θρησκευτικού πολέμου που οι ΗΠΑ πρέπει να υποστηρίξουν πάση θυσία. Ιρανοί παρουσιαστές ειδήσεων ανακοίνωσαν περιχαρείς τον θάνατο του διαβάζοντας την είδηση δύο φορές μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα, καθώς όπως είπαν τα νέα ήταν τόσο καλά που το ιρανικό έθνος άξιζε να τα ακούσει εις διπλούν.

Μάλλον λίγοι και λίγες έχουν μείνει να ασχολούνται με τα εσωτερικά του ΣΥΡΙΖΑ αλλά η στήλη εδώ θα πάρει τα ρίσκα της. Ο Πολάκης φώναζε για την ιστορικά πρωτοφανή απόφαση της ΚΕ ενός κόμματος να στηρίξει ένα άλλο κόμμα. Όμως το πραγματικά πρωτοφανές είναι ότι η πλειοψηφία του κόμματος παρέδωσε αμαχητί τα κλειδιά στην ανίερη συμμαχία Πολάκη-Παππά-Δούρου που αν τους αφήσεις μόνους σε ένα δωμάτιο, θα μαχαιρωθούν μεταξύ τους. Οι εικόνες με τη συνεδρίαση της εξαμελούς Κοινοβουλευτικής Ομάδας (κανονικά όλες οι λέξεις θέλουν εισαγωγικά εδώ) είναι η ολοκλήρωση της απόλυτης διάλυσης και στο σημείο αυτό αρκεί να θυμηθούμε ότι το 2023 ο ΣΥΡΙΖΑ εξέλεξε 47 βουλευτές. Μπορούμε να γελάσουμε λίγο χαιρέκακα αλλά για μία μόνο στιγμή γιατί τα ερωτήματα είναι πολλά και δεν απαντώνται εύκολα. Έστω ότι η κατάντια του ΣΥΡΙΖΑ μπορεί να ερμηνευθεί κάπως εύκολα μέσα από την προσχώρηση στη συστημική πολιτική το 2015 και στην πολιτική αντιπαράθεση με όρους μεσσιανισμού και ηθικολογίας, που τελικά επέστρεψε και άλωσε το κόμμα από μέσα. Το ερώτημα είναι γιατί η Αριστερά (η κανονική) δεν μπόρεσε τα τελευταία 11 χρόνια να ορθώσει μια εναλλακτική σε αυτό τον χώρο και σήμερα βρίσκεται πάλι να τρέχει να ορθώσει αναχώματα στον Τσίπρα.

Ο κύριος Θίοντορ Ποστόλ, Αμερικανός φυσικός και ομότιμος καθηγητής του MIT κάποτε ισχυρίστηκε ότι το ποσοστό αναχαιτίσεων των αντιβαλλιστικών συστημάτων Patriot κατά τον πρώτο Πόλεμο του Κόλπου ήταν σχεδόν μηδενικό. Οι πρώτες δημόσιες δηλώσεις του

αμερικανικού στρατού τοποθετούσαν το ίδιο ποσοστό στο 96%. Η μάχη για το ποιος είχε τις πιο ακριβείς εκτιμήσεις έληξε με νικητή τον Ποστόλ, αφού φυσικά οι εταιρείες όπλων και οι πολιτικοί εκπρόσωποι τους είχαν κάνει την ζωή του καθηγητή κόλαση. Ο καθηγητής του MIT αποκάλυψε επί της ουσίας ότι μεγάλες εταιρείες όπλων παρουσιάζουν πλασματικά στοιχεία για να λαμβάνουν δισεκατομμύρια από το Πεντάγωνο για συστήματα που εμφανώς δεν επιτελούν το ρόλο τους. Το πρόβλημα είναι ότι 35 χρόνια μετά οι ίδιες εταιρείες και πολιτικές ηγεσίες προσπαθούν να πείσουν το δυτικό κοινό ότι οι ζωές τους προστατεύονται από τα καλύτερα συστήματα αεράμυνας, συνεπώς ο πόλεμος θα παραμείνει κάτι μακρινό που δεν θα επηρεάσει και τόσο τις ζωές τους. Ο κύριος Ποστόλ φυσικά έχει άλλη άποψη και επιμένει να καταγγέλλει την αδυναμία των ίδιων - εξελιγμένων και υπερκοστολογημένων - συστημάτων να προστατέψουν τις αμερικανικές βάσεις στον Περσικό Κόλπο από τις ιρανικές πυραυλικές επιθέσεις. Όσοι φιλοξενούν ξένες στρατιωτικές βάσεις από τις οποίες εκκινούν επιθέσεις κατά τρίτων χωρών οφείλουν να λάβουν υπόψη το πρόδηλο γεγονός ότι είναι πλήρως ανυπεράσπιστοι σε πιθανά αντίποινα. Το αντιλήφθηκαν εν μέρει οι πετρομοναρχίες του Κόλπου όταν όλες οι αμυντικές ικανότητες των ΗΠΑ συγκεντρώθηκαν στην υπεράσπιση του Ισραήλ κατά την πρώτη φάση του πολέμου, θα το αντιληφθούν ξανά τώρα (ακόμα πιο σκληρά) που τα αποθέματα αντιβαλλιστικών πυραύλων αδειάζουν επικίνδυνα.

Ο αντιπρόεδρος Βάνς, επικρατέστερος για το χρίσμα των Ρεπουμπλικανών στις επόμενες εκλογές, δήλωσε δημόσια ότι ο κάπως ξεχασμένος Τζέφρι Έπσταιν είχε σχέσεις με τις ισραηλινές μυστικές υπηρεσίες ενώ κατηγορήσε και μέλη της κυβέρνησης Νετανιάχου ότι επιχείρησαν να υπονομεύσουν την συμφωνία κατάπαυσης του πυρός με το Ιράν. Με το άστρο του Τραμπ να σβήνει ταχύτερα του αναμενόμενου η συζήτηση για τη Ρεπουμπλικανική διαδοχή γίνεται όλο και εντονότερη. Ο Βάνς αξιοποίησε το δημοφιλέ podcast του Τζό Ρόγκαν για να προβάλει μια ατζέντα προσήλωσης στο America First, που πλατιά τμήματα του MAGA κινήματος είδαν να θολώνει όταν οι ΗΠΑ ενεπλάκησαν σε ένα πόλεμο που το Τελ Αβίβ είχε πολύ περισσότερα να κερδίσει από την Ουάσινγκτον. Ο Μάρκο Ρούμπιο, επίσης διεκδικητής του χρίσματος, εκφράζει την γραμμή απόλυτης ταύτισης με το Ισραήλ και ως εκ τούτου εργάστηκε σκληρά για να υπονομεύσει το μνημόνιο κατανόησης με το Ιράν. Προϊόν των άοκνων προσπαθειών του ήταν η σύναψη συμφωνίας εκχειρίδας μεταξύ κυβέρνησης του Λιβάνου και Ισραήλ που ερχόταν σε ευθεία αντιπαράθεση με αντίστοιχο όρο που υπήρχε στη συμφωνία μεταξύ Ουάσινγκτον και Τεχεράνης. Ο Τραμπ από την μεριά του αφήνει αυτήν την αντιπαράθεση να εξελίσσεται και αναλόγως ακολουθεί όποια κατεύθυνση ταιριάζει καλύτερα με τα ένστικτα του.

«Πόσοι Γάλλοι στρατιώτες χρειάζονται για να υπερασπιστούν το Παρίσι; Δεν γνωρίζουμε, δεν το δοκίμασαν ποτέ τους!». Σε διπλωματικούς και στρατιωτικούς κύκλους του δεύτερου μισού του 20ού αιώνα συχνά λεγόταν αυτό το πικρόχολο αστεϊάκι για να καταδείξει την ιστορική αποτυχία των γαλλικών στρατευμάτων να υπερασπιστούν την πρωτεύουσα τους. Η φράση μπορεί να περιγράψει εύστοχα, αν και μερικώς, την υποκρισία του Λιβανέζικου στρατού απέναντι στην εισβολή του Ισραήλ και την εχθρική στάση που υιοθετεί προς τη Χεζμπολά. Η συνάντηση που θα έχει στις 21 Ιουλίου με τον Τράμπ στην Ουάσινγκτον ο Πρόεδρος Αούν αναμένεται να σφραγίσει μια πορεία με ορίζοντα την κανονικοποίηση των σχέσεων με το Ισραήλ. [Πρόσφατες, αξιόπιστες έρευνες](#) αναδεικνύουν μια σχεδόν καθολική αντίθεση στην αναγνώριση του γείτονα εισβολέα, ωστόσο η Λιβανέζικη κυβέρνηση δείχνει αποφασισμένη να προχωρήσει ανεξαρτήτως της απόστασης με το λαϊκό αίσθημα. Ακόμα και αν η επιθυμία συγκεκριμένων τμημάτων της Λιβανέζικης ελίτ είναι δεδομένη ως προς την ομαλοποίηση των σχέσεων με το Ισραήλ και τα παρελκόμενα οικονομικά οφέλη, το ανεξέλεγκτο Τελ Αβίβ πιθανότατα θα υιοθετήσει μια γραμμή μάξιμουμ απαιτήσεων που θα ναρκοθετήσει οποιαδήποτε συμφωνία.